

andělé strážní

A white mannequin torso is shown against a white background. The torso is covered in numerous red blood splatters of varying sizes and shapes, some appearing as streaks and others as droplets. A small, rectangular metal tag is hanging from the waist area of the mannequin.

kristina ohlssonová

FLEET

Kristina Ohlssonová

Andělé strážní

andělé strážní

kristina ohlssonová

Copyright © Kristina Ohlsson, 2011
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2014

ISBN 978-80-7473-182-2

Věnováno Pie.

S přáním šťastného roku 2011 Tobě i Tvé rodině.

„Filmové vraždy vypadají vždy velmi čistě. Já se snažím ukázat, jak obtížnou a špinavou práci ve skutečnosti zabití člověka představuje.“

Alfred Hitchcock

Minulost

Premiéra

Dokud si film nepustila, ani v nejmenším netušila, co ji čeká. Nechápala, jak zničující důsledky bude mít pro její další život.

Z komory vytáhla promítací plátno a postavila ho doprostřed obývacího pokoje. Na konferenční stolek umístila promítačku a podložila ji románem *Polib mne a zemřeš* od Iry Levina, který dostala od kamarádky k Vánocům a stále ještě nenašla odvahu se do něj pustit.

Stará promítačka klope, jako kdyby do oken bušily kroupy.

Zhasla světla. Je doma sama.

Film v ní od samého počátku vzbudil nevysvětlitelnou zvědavost. Možná proto, že si nevzpomínala, že by ho kdy viděla. Nebo snad podvědomě vycítila, že byl před ní ukryt záměrně.

Na prvním záběru se ukáže povědomá místnost. Někde ji už viděla. Panuje tam přítmí, obrysy jsou rozmazané a okna zatemněná, dovnitř si však přece našlo cestu denní světlo. Oken je tu plno a zdá se, že sahají až ke stropu. Vtom se obraz trochu zaostří. Otevrou se dveře a objeví se mladá žena.

Na prahu zaváhá, jako by chtěla něco říct. Pohlédne do kamery a nejistě se usměje. Obraz se zachvěje. Není pochyb, že záznam byl pořízen ruční kamerou.

Žena vejde dovnitř a zavře dveře.

V té chvíli divačce dojde, odkud místnost zná.

Je to zahradní altán jejích rodičů.

Zaplaví ji neurčitý strach. Nejraději by film vypnula, nedokáže se však od něj odtrhnout.

Vtom se dveře znovu otevrou a vejde muž s maskou. V ruce drží sekyru. Žena leknutím vykřikne a ucouvne. Přitom přislápně závěs. Muž k ní přiskočí a zachytí ji, aby nevypadla oknem ven. Smýkne jí doprostřed místnosti. Kamera se slabě zachvěje.

Následuje scéna, při níž by se v divačce krve nedořezal. Muž se rozmáchně sekyrou směrem k ženinu poprsí. Sekne jednou, dvakrát. Poté zacílí na hlavu. Další úder. Odloží sekyru a vytáhne nůž a... *panebože...* po chvíli zůstává žena bezvládně ležet na zemi. Ještě vteřinu, dvě, tři a film končí. Promítačka netrpělivě klope, dožaduje se přetočení pásky na začátek.

Žena však jen nechápavě zírá na plátno. Co to bylo? Co to právě viděla? Roztřesenými prsty nakonec pásku převine. Přehraje si film podruhé. A potřetí...

Není si jistá, zda jde o skutečnost nebo fikci, ale na tom vlastně nesejde. Tak či onak je to šílené. Už při druhém zhlédnutí jí dojde, kdo je maskovaný muž. Jak starý může film být? Kdo je ona žena? A kde byli moji rodiče, zatímco jim někdo zabral zahradní altán, zatemnil okna a spáchal a natočil v něm něco tak příšerného?

Když konečně dospěje k rozhodnutí, je už večer. Otázky sice stále převažují nad odpověďmi, to však nic nemění na jejím odhodlání. Když se v zámku ozve klíč a známý hlas zavolá „Jsem doma, miláčku!“, je rozhodnutá.

Už nikdy nebude ničím miláčkem.

A její dítě nikdy nepozná otce.

Současnost

2009

Citace z výslechu svědka Alexe Rechta, 1. 5. 2009

„U policie pracuju déle než polovinu svého života a musím říct, že s takhle děsivým případem jsem se dosud nesetkal. Je to hotová noční můra. Peklo. Pohádka bez šťastného konce.“

Úterý

1

Slunce nestálo nad obzorem ještě ani hodinu, když Jörgen poprvé v životě spatřil mrtvolu. Díky letošní nadprůměrné sněhové nadílce a vydatným jarním deštům země zvlhla a změkla. Vítr a voda se společnými silami prokousaly vrstvami zeminy a vytvořily mezi stromy hlubokou jámu.

Mrtvola však přesto nebyla vidět. Vyhrabal ji až pes. Jörgen bezradně přešlapoval na kraji lesa. „Pojď už, Svante,“ zavolal.

Odjakživa mu dělalo problém se prosadit, což mu opakovaně vyčítal jeho nadřízený a také ho kvůli tomu opustila manželka.

„Vždyť jsi skoro neviditelný,“ vmetla mu do tváře toho večera, kdy od něj odešla.

Nyní Jörgen v neznámém lese venčil psa své sestry. Ta totiž trvala na tom, že zatímco budou s manželem na dovolené a její bratr bude psa hlídat, musí nutně bydlet u nich doma, aby Svanteho nestresovali změnou prostředí. Vždyť je to jen na týden. To přece Jörgenovi nemůže vadit.

To se ovšem spletla. Člověk i pes dobře vědí, kde je jejich domov. Se stávajícím řešením nebyl nakonec spokojený ani jeden.

Váhavé paprsky ranního slunce vrhaly zlatavé odlesky na orosené listy stromů. V lese panoval klid a mír, který narušovalo jen Svanteho umíněné hrabání v hromadě hlíny. Zemina odletovala všemi směry.

„Ke mně,“ zkusil to Jörgen znovu.

Tentokrát zvolil o poznání přísnější tón. Pes však veškeré povely ignoroval. Jediná změna byla, že se vzrušením rozkňučel.

Jörgen si povzdychl. Unaveně přistoupil k psovi a neohrabaně ho poplácal po hřbetě.

„Už musíme domů,“ domlouval mu. „Můžeme sem zajít zase zítra.“

Znělo to, jako by mluvil s malým dítětem. Svante ovšem nebyl žádné dítě, nýbrž třicetakilový německý ovčák, který právě zavětril něco, čemu unylý bratr jeho paničky bezradně přešlapující v mechu nemohl ani v nejmenším konkurovat.

Jörgen opět natáhl ruku rozhodnutý připnout si psa na vodítko. Nedá se nic dělat, bude ho odsud muset odtáhnout násilím.

„Musíš mu dát najevo, kdo je pánem,“ radila mu sestra. „Na psy platí důslednost.“

Na stromě zaštěbetal pták a Jörgen vzhlédl. Náhle ho přepadl neurčitý pocit, jako by nebyli v lese sami.

S cvaknutím připnul Svanteho na vodítko, a zatímco se odhodlával k rozhodujícímu souboji, aby psa přiměl k odchodu, všiml si černého igelitového pytle, který Svante zřejmě vyhrabal ze země. Pes se do něj vši silou zakousl a nepolevil, dokud mu nezůstal v tlamě vězet velký cár.

Tělo?

Zakopaná mrtvola?

„Fuj je to,“ okřikl psa Jörgen.

Ovčák se zarazil, vyplivl igelit a ucouvl. To bylo poprvé a naposledy, co svého dočasného páníčka poslechl.

**Výslech svědkyně Fredriky Bergmanové,
2. 5. 2009, 13:15**

(přepis nahrávky)

Přítomni: Urban S. (vyslýchající 1), Roger M. (vyslýchající 2), Fredrika Bergmanová (vyslýchaná)

URBAN: Mohla byste nám popsat, co se odehrálo 30. dubna pozdě odpoledne na ostrově Storholmen?

FREDRIKA: Ne.

(Svědkyně se tváří zatvrzele.)

URBAN: Proč ne?

FREDRIKA: Nebyla jsem u toho.

ROGER: Ale mohla byste nám snad povědět, co tomu předcházelo.

(Ticho)

URBAN: Pokud nebudete spolupracovat, mohli bychom to kvalifikovat jako trestný čin.

(Ticho)

ROGER: My už vlastně všechno víme. Nebo si to alespoň myslíme.

FREDRIKA: Tak co ode mě chcete?

URBAN: Peder Rydh je náš společný kolega. Pokud pro něj existují nějaké polehčující okolnosti, velmi bychom ocenili, kdybyste nám je sdělila.

(Svědčyně vypadá unaveně.)

ROGER: Víme, že za sebou máte několik extrémně náročných týdnů. Váš muž je ve vazbě a vaše dcera...

FREDRIKA: Nejsme manželé.

ROGER: Prosím?

FREDRIKA: Spencer není můj manžel.

URBAN: Na tom nesejde. Tenhle případ byl pro všechny zúčastněné velice vyčerpávající a...

FREDRIKA: Vy jste se snad úplně zbláznili. Říkáte polehčující okolnosti? Kolik jich potřebujete? Peder přišel o bratra. To vám nestačí?

(Pauza)

ROGER: Víme, že Pederův bratr zemřel, a víme i to, že Peder sám se ocitl v nebezpečné situaci. Ale posily už byly na cestě a Peder byl podle všeho pánem situace. Proč tedy střílel?

(Svědčyně pláče.)

ROGER: Nemohla byste nám ten příběh vypovědět celý?

FREDRIKA: Vždyť už stejně všechno víte.

URBAN: Všechno ne. To bychom tu jinak neseděli.

FREDRIKA: Kde mám začít?

URBAN: Od úplného začátku.

FREDRIKA: Jak jsme našli Rebecu Trolleovou?

URBAN: To by bylo nejlepší.

FREDRIKA: Tak dobře...

2

Kriminální komisař Torbjörn Ross stál bez hnutí na pasece pod větvemi stromů. Rovná záda, na nohou zateplené holínky. Pofukoval slabý jarní větřík a mezi stromy prosvítaly paprsky slunce. Brzy budu moci spustit na vodu motorový člun, pomyslel si.

Prohlížel si ten strašlivý nález skrývající se ve dvou igelitových pytlích, které před necelou hodinou vyhrabal pes náhodného kolemjdoucího. V jednom se skrýval ženský trup od pasu nahoru bez hlavy a rukou, ve druhém spodní polovina těla.

„Jak dlouho tu leží?“ zeptal se Torbjörn Ross přivolaného soudního lékaře.

„To vám teď přesně neřeknu, ale odhadem tak asi dva roky.“

Torbjörn Ross překvapeně hvízdal.

„Dva roky!“

„Zatím jen hádám.“

Policejní aspirant stojící vedle komisaře Rosse si odkašlal.

„Nenašli jsme ruce a hlavu,“ oznámil.

Komisař nespokojeně zabručel:

„Necháme prohledat celé okolí. Třeba tu někde budou. Zavolejte psovody, ale ať postupují opatrně.“

Nepředpokládal, že by se ruce a hlava našly, ale jistota je jistota. Podobné případy vždy budí velkou mediální pozornost, proto si nemohou dovolit nic zanedbat.

Znovu se obrátil na soudního lékaře: „Kolik jí mohlo být let?“

„To vám teď taky neřeknu, ale zdá se, že šlo o mladou dívku.“

„A nikde ani stopy po oblečení.“

„To máte pravdu.“

„Že by sexuální motiv?“

„Nebo chtěl vrah ztížit její identifikaci.“

Komisař Ross zamyšleně přikývl.

„To je taky možné.“

Soudní lékař mu podal drobný předmět.

„Podívejte,“ řekl.

„Co je to?“

„Piercing z pupíku.“

„No ne.“

Komisař Ross sevřel šperk mezi palcem a ukazováčkem. Byl to stříbrný kroužek s malou destičkou, kterou otřel o rukáv bundy.

„Je tu nějaký nápis.“

Přimhouřil oči a otočil se zády ke slunci.

„Svoboda,“ přečetl vyryté slovo.

V tom momentě mu šperk vyklouzl z ruky a zmizel v hromadě hlíny.

„Panebože.“

Soudní lékař se zatvářil nešťastně.

Torbjörn Ross šperk znovu zvedl a došel si pro igelitový sáček, jaké se používají na nalezené předměty. Piercing by měl identifikaci oběti značně ulehčit. Zaráželo ho však, že by vrahovi, který si dal takovou práci s rozřezáním těla, unikl tak podstatný detail.

Zaměstnanci pohřební služby nanejvýš opatrně vzdvihli části těla na nosítka, zakryli je černým igelitem a odnesli do auta.

Komisař Ross zůstal stát na místě a vytáhl z kapsy mobilní telefon.

„Alexi,“ spustil, když jeho kolega telefon zvedl. „Pro-
miň, že volám tak brzo ráno, ale chci tě upozornit na
jeden případ, který určitě dostaneš na starost.“

Bylo poledne. Spencer Lagergren zatím neměl hlad,
ale jelikož měl na jednu hodinu smlouvanou schůzku
a nevěděl, jak dlouho potrvá, rozhodl se, že se raději
naobědvá předem.

V restauraci Kung Krål na uppsalském náměstí Gam-
la torget si objednal kuře s rýží a poté se svižným tem-
pem vydal kolem univerzitní knihovny Carolina Redi-
viva k Anglickému parku, v němž stála budova katedry
literární vědy. Kolikrát už tuhle trasu absolvoval? Ob-
čas ho napadlo, že by tam trefil i se zavázanýma očima.

Asi v půli cesty ho začala pobolívat operovaná kyčel.
Lékaři mu sice slíbili plnou hybnost, avšak kladli mu
na srdce, aby byl trpělivý. V prvních měsících po auto-
nehodě přesto někdy ztrácel naději. Chybělo málo a už
nemusel být mezi živými. Byla by to opravdu ztracena-
ná ironie osudu, kdyby zemřel zrovna ve chvíli, kdy se
všechno konečně začalo dávat do pořádku. Spencer se
po třiceti letech nešťastného života definitivně odhod-
lal udělat to, co považoval za správné. Jako by ho však
pronásledovala smůla.

Po nehodě ho čekalo několik měsíců pracovní ne-
schopnosti. Když se poprvé v životě stal otcem, zrovna
se učil znovu chodit. Při porodu nevěděl, jestli má ra-
ději stát, nebo sedět. Porodní asistentka mu nabídla, že
by mu nechala přivést pojízdné lůžko, aby si vedle své
rodící partnerky mohl pohodlně lehnout. To Spencer
zdvořile, avšak rezolutně odmítl.

S dítětem se dostavila nová energie a schopnost re-
generace. Rozvod s Evou nakonec nebyl vůbec tak dra-
matický, jak očekával. Zcela ho zastínila havárie, jež ho